

καὶ βιδίξε!· τὸ ἄγαλμα τοῦτο περιεσώθη μετὰ πολλὰς περιπέτειας· ἀνέπαφον· διότι ἐνομιζέτο ὅτι ἦτο τὸ τοῦ Κωνσταντίνου.

Αἱ τρεῖς πλευραὶ τῆς πλατείας τοῦ Καπιτωλίου ἀφορίζονται ὑπὸ μνημείων ἀξιολόγων μὲν, ἀλλ' ἀπαθόντων πρὸς τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου ἀρχιτέκτονος, ὅστις διέγραψε μεγαλοπρεπεστάτην τὴν πλατείαν ταύτην.

Τῷ ἀνερχομένῳ τὴν ἀτελεύτητον ταύτην κλίμακα παρίσταται ἀντικεῖν τὸ βεσίλειον τῶν Γερουσιαστῶν, οὗτινος ὁ Μιχαὴλ Ἀγγεῖλος ἐπιόρθωσε τὴν πύκνιν, προσθεὶς μεγάλους ἰωνικοὺς κίονας, θέλων ἵα μέγα μνημεῖον πρὸς τὰ δύο πλάγια μνημεῖα, ἅτινά εἰσι πρὸς μὲν τὰ ἀριστερὰ τὸ Καπιτώλιον Μουσεῖον, πρὸς δὲ τὰ δεξιὰ τὸ μαγαζὸν τῶν Ἐπιτηρητῶν, ὃ τινε προσήκῃται καὶ ἡ στοὰ τῶν εἰκόων τοῦ Καπιτωλίου. Ἐν παρατρέχοντι ἐνταῦθα ὁπῶς εἰσιλθώμεν εὐθὺς εἰς τὸ ἀρχαιολογικὸν μουσεῖον, ὡς μείζον παρέχον ἡμῖν τοῖς Ἑλλήσι τὸ ἐνδιαφέρον.

Διερχόμενοι διὰ τῆς πλατείας τοῦ Καπιτωλίου καὶ χειριζόμενοι τὸν χαλκὸν ἐπισκὼν ἀνδράντα τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου, ὅστις διαφυλάττει, ὡς εἶπουν, καὶ μετὰ παρελευσιν δεσποτικῶς αἰώνως λαμπρὰν τὴν ἐργασίαν ἐπιχρύσωσιν εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Καπιτώλιον Μουσεῖον ἐπὶ ἀρχαίων γλυφῶν. Τὴν λαμπρὰν ταύτην στολὴν ἡν κατέσχεσε πρῶτος ὁ πάπας Νικήμας ὁ ὁμοεικότος· καὶ ἡν δὲ μετ' αὐτὸν καὶ θελήσειεν αὐτὴν διαφερόντως ὁ τε Βενέδικτος ὁ δέκατος τέταρτος καὶ ὁ Κλήμης ὁ ὄγδοος, καὶ οἱ Πῶν ἔκτοι καὶ ἑβδόμος, οἵτινες ἀνέγκυον αὐτὴν βαθυμυδὸν εἰς τὴν καουθεῖαν ἐντέλειαν.

Ἀλλὰ τὸ Καπιτώλιον μουσεῖον τῶν ἀγαλμάτων μετὰ τῆς μακρᾶς αὐτοῦ κλίμακος καὶ τῶν στενῶν καὶ ἀπερίττων στοῶν πᾶρεχεται μεγίστην ἀντίθεσιν οὐ μόνον πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸν ἀρχιτεκτονικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν κόσμον τοῦ Οὐατικανοῦ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν λαμπρότητα καὶ τὴν εὐρίαν τῶν ἐν αὐτῷ φυλαττομένων ἀρχαίων ἔργων.

Ἀλλὰ, πρὶν ἀνέλθωμεν τὴν κλίμακα τῆς ἀγύρας εἰς τὰς ἐξαιλαγωγικὰς τοῦ μουσείου οὐκ οἶμαι ὅτι σῶμα πρὸς ὅραν ἐν μέσῃ τῇ εἰσόδῳ ἐμπροσθεν τῆς δεξαμενῆς, ἥς ὑπερθεῖσται τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὁκτανοῦ (καλοῦσθαι ὁ οὐραζομένου Marforio, ἅτε διαυεῖναι τοῖς ἐπίμακρον ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ Ἀρεως) ἐν δὲ τῷ προαυλίῳ ἐμπροσθεν τοῦ μεγάλου καὶ ὠραίου ἀγάλματος τῆς Ἀθηνᾶς, ὅπερ εὐρέθη (τίς πιστεύει τοῦτο;) ἐκτισμένον ὡς ὄγκος κοινοῦ λίθου ἐν τοῖς τεύχεσι τῆς Ῥώμης μετὰ τῶν ἄλλων ὕλῶν τοῦ

τεχνίσματος. Στάμεν δὲ καὶ ἐμπροσθεν ἀγαλμα ὅς τινος τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ, τοῦ ἑλλωσ καλοῦσθαι λεγομένου τοῦ Πύρρου, καὶ τινος σαρκιφυγοῦ ἐκ πεντελικῶν μαρμάρων κεκοσμημένου παντοίας γλυφαῖς, παριστώσας χορὸν Φαίων καὶ Βακχίδων· τέλος δὲ πρὸς τὸ βάθος τοῦ προαυλίου ἀξιοθέατον εἶναι τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἡρακλέους· φανύοντος τὴν Ἀερναίαν Ὑδρην.

Ἐκόμενοι κατόπιν τοῦ ὁδοῦ, ἐπισκοπήσωμεν ἐπιτροχαδὴν τὰς πλείους αἰθούσας τοῦ μαγαζοῦ, ἥτοι τὴν τῶν Κατωπῶν, τὴν τῶν Ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Λάρνακος. Ἡ πρώτη περιέχει πλῆθος αἰγυπτιακῶν ἀγαλμάτων, θεῶν καὶ θεῶν, ἱερέων καὶ ἱερεινῶν αἰ παντοίων ἐκ τῶν τοῦ Αἰγυπτίου ζώων ἐξάλλους μορφὰς ἐκ βασιλῆων, πυραμοειδῶν καὶ γραμῶν, ἀποπειρίας αἰγυπτιακῆς ἀρελίας καὶ παραδόξας. Οἱ τοῖχοι τῆς αἰθούσας τῶν ἐπιγραφῶν εἰσι πάντως κεκοσμημένοι ὑπὸ ἑκατὸν ὅσοι ἐπιγραφῶν ἀνεκφερομένων εἰς τοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς οἰκοὺς αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Τιβερίου μέχρι τοῦ Θεοδοσίου. Πρὸς δὲ τούτων βλέπει τις καὶ βωμὸν ἐκ πεντελικῶν μαρμάρων ἀρχαιοτάτης ἑλληνικῆς ἢ παλαιᾶς ἐργασίας, κεκοσμημένον τῆς καλῆς γλυφαῖς φιλοτίμως διδμημοσυγκρμέναις, ἐπεικάζουσας τοὺς ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους. Ἀλλὰ περιφρονητὸς τῶν σαρκοφάγων τοῦ Καπιτωλίου μουσείου εἶναι ὁ εὐρισκόμενος ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Λάρνακος. Πάντες δὲ οἱ ἀρχαιολόγοι διέγραφον μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ ἐκ πεντελικῶν μαρμάρων ἐκχρυσισμένον τοῦτο ἔργον, οὗτινος τὸ ἀνάγλυφον εἰκονίζουσι τὴν περὶ τῆς Βακχίδος ὁργῆς τοῦ Ἀχιλλέως πρὸς τὸν Ἀγχιμένονα.

Μετὰ ταῦτα δοῦμεθα νὰ ἀνελθώμεν τὰς βαθμίδας τῆς μεγάλης κλίμακος, ὅπως ἐπισκοπήσωμεν τὰ ἐπακόσια καὶ τοιάκοντα τέσσαρα ἀντικείμενα, ἀγάλματα καὶ πατάσας γλυφὰς, ἅτινες ἀποτελοῦν τὰ ἐν ἡσυχίᾳ τοῦ Καπιτωλίου μουσείου, τυχεῖν καὶ κατατεθειμένα ἐν τοῖς ἑξῆς τμήμασιν· ἥτοι ἐν

τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀγγείου,
τῇ στοᾷ τῶν αὐτοκρατόρων,
τῇ αἰθούσῃ τῶν φιλοσόφων,
τῇ μεγάλῃ στοᾷ,
τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φαόνου,
τῇ αἰθούσῃ τοῦ πεπληγμένου Γαλάτου.

A. M.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.)

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

— Τὸ βλέπω, Ἀχμέτ.

— Ἡξέουρες ἐπὶ τέλους ὅτι τοῦτο εἶναι ἀδύνατον;

— Ἀχμέτ, ναί, ἐπέβλεπεν ὁ Πέτρος, συσπῶν μετ' ἀπελπισίας τοὺς βραχίονας καὶ συμπλέκων μετὰ δακρύων τὰς χεῖρας.

— Ἀχ, ἀδελφε μου! διατί νὰ μὴ εἴπαι Τοῦρκος; ἀνέκραξε πλήρως ἀπελπισμοῦ ὁ ὀθωμανός. Τὴν φράσιν ταύτην, διατί νὰ μὴ εἴπαι Τοῦρκος, ἀκούων πολλάκις προσφερομένην παρὰ τοῦ πατρὸς μου, ἐμειδίον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐγὼ ἠναγκασμένος νὰ τὴν ἐπαναλάβω. Μὴ μὲ ἐκλάξῃς ὡς φανατικόν, Πέτρε μου.... Ὁ πατήρ μου, παλαιὸς Μουσουλμάνος, νομίζων ὅτι μόνον ἐν τῇ μωαμεθανικῇ θρησκείᾳ ἔγκειται ἡ σωτηρία, κύχτο ἐκ τῆς πολλῆς πρὸς σὲ στοργῆς τοῦ νὰ ἐγεννᾶτο Μουσουλμάνος, ἐγὼ δὲ ὑπὸ ὅλως διάφορον ἐποφὴν ἐξέφρασα τὴν εὐχὴν ταύτην.

Γινώσκεις ὅτι αἱ προλήψεις τῆς κοινῆς θέσεως φραγματὸς γελοῖους, ἀδίκους παλάσις, ἀλλ' αὐαὶ εἰς τὸν τολμήσαντα νὰ τοὺς υπερπηδῇ! Ὡς καταστραφῇ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν κατακρίσεων τῶν ἀνθρώπων.

Φαντάσου, ἐάν ἐγεννᾶτο Μουσουλμάνος! οὐδὲν θὰ ὑπῆρχε κώλυμα πρὸς τὴν πλήρη εὐτυχίαν μας. Εἶσαι φίλος μου, τί λέγεις; ἀδελφός μου! θὰ σοὶ εἰδῶν τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ οὕτω θὰ ἐγεννᾶτο μέλος τῆς οἰκογενείας μας.

Ὁ Πέτρος, ὅστις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἤκουε μετὰ προσοχῆς τὸν Ἀχμέτ, ἤρξατο βηματίζων κατὰ μήκος καὶ πλάτος τοῦ σπουδαστηρίου του.

— Μὴ στενοχωρεῖσαι, ἐξυκολούθησε λέγων ὁ ὀθωμανός. Βλέπεις πόσον εὐχολος θὰ ἦτο ἡ εὐτυχία ὅλων μας. Ἀλλὰ τώρα θρησκευτικὰ φραγματὸ ἀνυπερβλήναι ἐπιπροσθόντες γεννῶσιν ἐμοὶ μὲν τὴν ὀλβίαν καὶ τὴν στενοχωρίαν, ἐν τῇ ἀδελφῇ μου δὲ τὰ δάκρυα, τὴν ὀδύνην, τὸν θάνατον! Δὲν λέγω τίποτε περὶ σοῦ, διότι ἀναμειβόμενος καὶ σὺ πάσχεις, ἀν' ὅτι δὲ ἄλλο, ἀλλὰ διότι βλέπεις θλιβεμένον καὶ πάσχοντα τὸν ἀδελφόν σου. Μὴ γένοιτο νὰ σὲ συμβουλευσῶ νὰ πράξῃς τι ἀπραγμῶδες, οὐδὲ τείναις πρὸς τοιοῦτό τι οἱ λόγοι μου. Ὅλοι εἴμεθα τέκνα τῆς αὐτῆς φύσεως, τοῦ αὐτοῦ Θεοῦ, ὅστις ἀνατιθεῖται δὲν τρεῖς λογαριασμὸν εἰς τίνα θρησκείαν ἀνήκει ἕκαστος ἡμῶν. Ὡς ἦν ὁ κακοθέστερος τῶν φίλων, ἐάν, ἐκμεταλλευόμενος τὰς πλούσιαις δυσχεραῖας, ἐπλούτιζον τοὺς πιστεύοντας εἰς Μωάμεθ κατὰ ἓνα, καὶ θὰ ἦτο ὁ ἐλαττωτέρος τῶν ἀνθρώπων, ἐάν, ὠθυόμενος ὑπὸ συμφέροντος, εἰ καὶ τοῦτο ἄπορρον εἰς ἅγιον σκοπὸν, ἤλάττωνες τὴν μάνδραν τοῦ Ἰησοῦ κατὰ ἓν ἀρνίον. Τοιαύτας ἔχων ιδέας περὶ θρησκειῶν, αἰετοῦ ἐμίσσησα καὶ ἐβδελύχθην τοὺς ἀλλάσσοντας τὴν πίστιν ὡς πεπαλαιω-

μένον ένδωμα, -αναλόγως τών συμπε-
ράντων καί τών περιστάσεων.

— Εὖγε, Ἀχμέτ! εὖγε, ἀδελφέ
μου! αἱ ἰδέαι σου μέ κάμνουν νά σε
ἀγαπῶ περισσότερο, ἐάν δύναμαι νά
εἶμαι ἀγαπῶν μεγαλειότερον ἐν τῇ καρ-
δίᾳ μου, νά σε λατρεύω....

— Ἐάν ἐξηρτάτο ἀπό ἐμέ, θά σέ
ἐλάβανον πάραυτα ἐκ τῆς χειρός, θά
σε ὠδήγουν κατ' εὐθείαν εἰς τόν θά-
λαμον τῆς ἀδελφῆς μου, ὅπου θά τῇ
ἐλεγον: «Χαλιλιέ, ἰδοὺ ὁ Πέτρος, σοί
τόν δωρῶ, ἔχε τόν αἰώνιος σύντροφον
καί σύζυγον». Ἀλλά τί κάμνεις τόν
πατέρα, ὅστις, μεθ' ὅλην τήν πρὸς σέ
ἀγάπην του, θά εἶναι ἱκανός νά μέ
φρονεύσῃ, ἀμὰ ἀκούγας τοιαύτην πρό-
τασιν, τί κάμνεις τήν μητρίαν μου, ἡ
ὁποία θά σπλώσῃ τόν κόσμον μέ τας
κραυγὰς της, τί κάμνεις ἐπὶ τέλους
ὅλον τόν κόσμον; Καί ὅμως, Πέτρε
μου, χάριν ἄλων αὐτῶν τῶν προλή-
ψεων, δέν εἶναι δίκαιον ν' ἀποθάνῃ ἡ
ἀδελφή μου. Εἶπον! Εὐρέ τώρα σὺ τὸ
μέσον τῆς θεραπείας, ἀδελφέ, διότι
ἐμοῦ ὁ νοῦς ἐκουράσθη.

Ἐπὶ πολὺ ὁ Πέτρος ἐσκέφθη, ἀλλ'
οὐδένα ἠδυνήθη νά εὕρῃ τρόπον. Καί
βεβαίως ἦτο ἀδύνατον νά εὕρεθῇ τοιοῦ-
τος, προκειμένου περὶ ζητήματος τό-
σον σαφῶς δυσχεροῦς. "Ο,τι καί ἂν
ἐσυλλογίζετο, τῷ ἐφαίνετο ὅτε μὲν
ἄπρεπός, ὅτε δὲ παιδαριώδες.

— Λοιπὸν τίποτε, τίποτε ἀκόμη
δέν κατόρθωσας; ἤρώτησεν αἰφνης ὁ
Ἀχμέτ ἐγειρόμενος. Ἐγὼ νομίζω ὅτι
εὖρον καί ὅτι ἐσώθημεν.

Τὸ μέτωπον τοῦ Πέτρου πάραυτα
ἠκτινοδόλησεν ὑπὸ χαρᾶς.

— Νομίζω ὅτι... ὑπέλαβεν ὁ Ἀχ-
μέτ παρατηρῶν διαρκῶς τήν εἰκόνα, ἣν
πρὸ ὀλίγου ἠτοιμάζετο νά κατασχίσῃ
ὁ Πέτρος, νομίζω ὅτι... αἱ! ναί...
ναί!... δέν εἶναι ἀσχημὸν.... Τί λέγεις
σὺ, Πέτρε;

— Ἀλλὰ ποῖον;

— Δέν ἤκουσας; Νά τῆς κάμῃς τήν
εἰκόνα, ἀνέκραξεν ὁ Ἀχμέτ, ὅστις, ἀ-
φαιρεθεὶς ἐκ τῆς σκέψεως, ἐνόμιζεν ὅτι
εἶχεν ἤδη διακοινώσῃ τήν ἰδέαν του τῷ
Πέτρῳ.

— Ἀλλὰ....

— Μὴ, μὴ συλλογίζεσαι.... ἐγὼ ἀ-
ναλαμβάνω νά πείσω τόν πατέρα.
Ἐν μόνον μέ κάμνει νά μὴ καθίκαν-
χάξω κατ' ὁλοκληρίαν, ὅτι ἡ προτασίς
αὕτη δέν εἶναι θεραπεία, ἵσως μάλιστα
εἶναι δεινώσις τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ τί νά
γείνῃ....

Ἐπὶ τοῦ παρόντος διορθοῦμεν τὸ
πρῶγμα, ἕως παρέλθῃ ἡ ὁρμή τοῦ Θεοῦ.

— Πλὴν, Ἀχμέτ, ἐγώ....

— Περὶ ἐνὸς ζητήματος δέν ἐνό-
μισα καλὸν νά κάμω λόγον ἐκ φιλικῆς
λεπτότητος. Ἀλλ' οἱ δισταγμοί σου

μέ βιάζον νά ἐξηγηθῶ σαφῶς. Μέχρι
τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἰσῆλθον εἰς τὸ
σπουδαστήριόν σου, ἠγνόουν τὰ πάντα,
ἡ μάλλον τὰ ἥμισυ· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῷ
εἰσοδος μέ διερώτισε. Ἡ πληθὺς αὕτη
τῶν εἰκόνων τῆς Χαλιλιέ, καί ση-
μείωσαι ὅτι δέν παρήλθε χρόνος πολὺς
ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐπισκέψεώς μου,
ὅτε οὐδεμία ὑπῆρχεν ἡ, ἐάν ὑπῆρχε
καμμία, θά ἦτο κεκρυμμένη, μοί κατέ-
στισε φανερά τὰ πάντα. Ἡ αὕτη νό-
σος κατατρώγει καί σέ, Πέτρε, τὸ ἐν-
νοῶ. Ἀλλ' ἐγώ, ὅστις δέν ἐτόλμησα
νά σοί εἶπω, γείτονος Μουσουλμάνος
καί ἡ ἀδελφή μου εἶναι ἰθιῆς σου, ἐγὼ
ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ τήν σωτηρίαν τῆς
ἀδελφῆς τοῦ ἀδελφοῦ σου, τῆς ἀδελ-
φῆς σου ἐπὶ τέλους. Θά ὑποφέρῃς μαρ-
τύρια, τὸ ἔξεύρω, θά εἶναι ἀνάγκη
νά φανῇς ψυχρὸς, ἀπαθής, ἐνῶ ἡ καρ-
διά σου θά σπαράσσεται, προσπαθοῦσα
νά κρύψῃ τήν κατατρώγουσαν αὐτὴν
φλόγα, θά ὑποχρεωθῇς νά περιβληθῇς
παγετώδη ἀδιαφορίαν, ἐνῶ ἐνδόν σου
θά ἀνακυκλᾷται ἡφαιστειον, ἀλλὰ πρέ-
πει νά ὑποκύψῃς! Τίς οἶδε! Πολλά-
κις συμβαίνει πάθη φοβερά νά σθέν-
νυνται, νά ἐξατμίζωνται. Ἴσως, ἀδελφέ
μου, καί ἄς τὸ εὐχρηθῶμεν ἀμρότεροι
ἐκ καρδίας, ἀσπρὺ ἄλλως δέν εἶναι ду-
δυνατὸν γενέσθαι, ἵσως καί τῆς Χα-
λιλιέ ἡ νόσος εἶναι παροδική, ἵσως
σθεσθῇ, ἵσως ἐκλίπῃ! Ἐπὶ τέλους θά
ἴδωμεν....

(ἀκολουθεῖ)

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ

ΤΩΝ ΚΙΑΝΝΙΝΩΝ*)

Ἐν τῷ νυνίῳ, αἱ γυναῖκες, αἱ συ-
νήθως κοσμοῦσαι ἑαυτὰς πλείοτερον
τῶν λοιπῶν Ἑλληνίδων, ὁμοιάζουν
πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα κατὰ τόν
πόπλον, τήν ζώνην καί τήν θεραπείαν
τῆς κόμης, διαφέρουσι δὲ κατὰ τήν ἐ-
σθήτα. Χάριν πολλὴν εἰς τὸ πρόσωπόν
τῶν ἐπιχέει ἡ κόμη, ἐάν τε πλέκωσιν,

*) Ἡ περιέργος αὕτη διατριβὴ περὶ τοῦ
περιβλήτου διαπύρου τῆς Ἑλλάδος Ἀλῆ Πα-
σᾶς μετρημηνεύθη ἐκ τῆς πρὸ ἑξήκοντα ἐτῶν
ἐκδόσεως Περιηγήσεως τοῦ ἀγγλοῦ ἱατροῦ
Χ. Ἀλανό, ὅστις πρὶν τὴν γέννησιν διατίφας ἐ-
κ τῶν ἰστανίων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ κατ' ἡμεῖς
αἰῶνος, ἦλθεν εἰς ὀνειατὰς ἐκ σιγῆς πρὸς τὸ
φοβερόν Ἰσπελενιάτην. Σίμωρον, ὅτε πρᾶκει-
ται καὶ ἀπο εἰσεθῇ ἡ ἰθιῆς ἀποκατάστασις
τῆς Ἑλλάδος, βαθείως εἰ ἐξαγνίσται θά ἐπὶ
εἰλῇ-σι κατὰ διαφέροντος τῆς καὶ αὐτοῦ
μάτρους ἀναγκασμένην ρωσισμὸν πολυ-
μυτηγάνου δυνάστου, οὗ ὁ βίος καί ἡ πολι-
τεία εἶναι ἐκ τῶν ἐρικυδοτάτων ἐπισυμῶν
ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνατολῆς τῶν νεωτέρων
χρόνων.

Σημ. ἑλληνισμός.

βαστραχιζέωσιν, ἐάν τε ἔχωσιν αὐτὴν ἀ-
νεμμέναν καί τήν βάπτουσι δὲ πολλά-
κις ἐπιπάσσουσαι λεπτὴν κόμην φυτοῦ
ἐξ Ἀφρικῆς, δι' οὗ προλαμβάνει χρῶμα
ζύλου mahagoni. Τὸ εἶδος τοῦτο τη-
ρεῖται ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔτους τῆς ἡλι-
κίας ἕως τοῦ γάμου· ἀκολουθῶς τὸ
χρῶμα γίνεται μελάντερον τοῦ κόρα-
κος καί προξενεῖ σφοδρότατον τὴν ἀν-
τιθεσιν πρὸς τὸ τῶν παρεμπλεκόμενων
εἰς τὴν κόμην μαργαριτῶν καί χρυσῶν
ἢ ἀργυρῶν καταγμάτων καί νομισμά-
των. Ὁ πλήρης κόσμος τῶν Ἑλληνί-
δων εἶναι ἐτι μάλλον ἀχαρὶς καί παρὰ
φύσιν ὥς ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις οὕτω
καί νῦν αἱ ἑλληνίδες ποιοῦνται πολλὴν
χρησιν τοῦ ψιμυθίου. Βάπτουσι λοιπὸν
καί πυκνοῦσι τὰς ὀφρὺς φροντίζουσαι
κατὰ τὸν Ἀνακρέοντα εἶνα μὴ διακό-
πτωσι μηδὲ μίσγωσι τὸ μεσόφρουον·
μελαίνουσι περιπλέον τὰ βλέφαρα καί
τρίβουσι διὰ φύλους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἕως
οὗ ἀποθῶσιν ὑπερύθροι. Τοιούτων κο-
σμημάτων κατάχρησις μεγίστη γίνεται
ἐν τοῖς γάμοις καί ταῖς ὑπερκευτικαῖς
τελεταῖς.

Προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ βεζύρου Ἀλῆ
πασᾶ νά τὸν ἐπισκεφθῶ ὡς ἱατρός ἐπὶ
τινας ἡμέρας, ἄσμενος ἐπελαθόμεν τῆς
εὐκαιρίας ἵνα σπουδάσω ἀκριδέστερον
τὸν χαρακτήρα του. "Οτε πρῶτον πα-
ρέστην ἐνώπιόν του, εἶπέ μοι. «Ἐπι-
θυμήσας πρὸ πολλοῦ νά συμβουλευθῶ
τῷ ἀγγλῷ ἱατρῷ, χαίρω ὅτι ἀπεφάσισας
ἀνά διατρίψεως χρόνον τινά παρ' ἡμῖν.
οὐ μὴ φοβήθῃς τὴν παρουσίαν τοῦ διερ-
μηνέως μου Κολοβοῦ· λάλησον παρ-
ρησίᾳ καί ἀνυποστόλως, διότι αὐτὸς
θεῖναι παλαιός καί ὁ πιστότατος τῶν
θεραπευόντων μου, ἐπίσταται δὲ εἰπερ
ὅτις ἄλλος τὰ κατὰ τὸν πρότερον βίον
μου». Διηγῆθαι μοι ἐπεὶτα μετὰ θαυ-
μαστῆς ἀκριβορροημοσύνης τὴν ἱστορίαν
τῶν σωματικῶν παθημάτων του, ἐξ ὧν
τὰ μὲν ἦσαν ἀπόρρητα προλήψεων ἡ ἐ-
ξημερῆς φαντασίας, τὰ δὲ ἐμαρτύρουν
κρίσιν ὑγιαίνουσιν καί ἰσχυράν. Ἡ ἀ-
σθένειά του δέν ἦτο ἐπικίνδυνος· προήρ-
χετο ἐκ τῆς προδαινούσας ἡλικίας καί
τῶν προτέρων ταλαιπωριῶν, ἀπῆται δὲ
μέτρον προφυλακτικόν. Ἀφ' οὗ ἐτελείωσε
τὴν διήγησιν καί ἀπεκρίνατο πρὸς δια-
κόρους ἄλλας ἐρωτήσεις μου, τῷ εἶπα
ὅτι τὴν ἐπαύριον θά ἐκόμεζον αὐτῷ ἐγ-
γραφοὺς τὴν διάγνωσίν μου. Τῇ ἐσπέρας
συνδιελέχθη ὡραν ἱκανὴν τῷ ἱατρῷ Κ.
Μεταξὺ ὑπὸ τούτου δὲ ἀκολουθοῦμε-
νος τῇ ὑστερίᾳ ἐπεσκέφθη τὸν βεζύ-
ρον καί πάλιν ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ρό-
θους μήπως ἀποθάνῃ ὑπὸ ὕδατος, ὡς
ὁ πατήρ του· ὅφ' οὗ διεσκέδασα τοὺς
ρόθους του, προσήνεγκα αὐτῷ ἰταλιστὴ
συνταταγμένον τὴν διάγνωσίν μου, ἣν
παραχρῆμα διέταξε νά τῇ μετρημηνεύ-
σωσιν εἰς τὴν καθωμολημένην ἑλληνι-